

Het mooiste stadsgezicht in heel Nederland – Egbert Ottens

Noten:

- 1 De Stevin sluizen bij Den Oever zijn naar hem genoemd.
- 2 Een anoniem gebleven scribent, reageerde in 1866 onder het pseudoniem 'de Polderwerker', op het plan Beijerinck en de 'tot verontwaardiging stijgende afkeuring van dat ontwerp door jonkheer P. Opperdoes Alewijn'.
- 3 Pim Brieffies beweert dat de publicatie van Opperdoes Alewijn uit 1873 een rancuneus tintje vertoonde. Door het optreden van het Enkhuizer statenlid Jan Bruijn verloor het comité van Alewijn zijn concessie voor de aanleg van de spoorlijn Alkmaar-Hoorn. Bruijn wees er op dat men jaren niets met de concessie had gedaan en daarmee andere initiatieven had belemmerd.
- 4 Naar hem is het gemaal bij Den Oever genoemd.
- 5 Zef Hemel, Het landschap van de IJsselmeerpolders. Planning, inrichting en vormgeving, 1994
- 6 Zef Hemel, Het landschap van de IJsselmeerpolders. Planning, inrichting en vormgeving, 1994
- 7 Het landschap van de IJsselmeerpolders, blz. 109
- 8 Zef Hemel, Het landschap van de IJsselmeerpolders
- 9 Idem bij Zef Hemel, notulen van de Werkgroep voor het Landschap der Zuiderzeepolders, januari 1944
- 10 Michiel Bartels, Gezonken als een baksteen, 2011
- 11 Frans van Iersel, Platte Thijs in Hoorn (1970-1974), Kwartaalblad 2010-3

Bronnen:

- Jac. P. Thijsse, Langs de Zuiderzee, met aquarellen van L.W.R. Wenckebach, 1914
- Zef Hemel, Het landschap van de IJsselmeerpolders. Planning, inrichting en vormgeving, 1999
- Manfred Bock, Inleiding bij Het landschap van de IJsselmeerpolders, 1999
- Wieger Bruin, Het uitbreidingsplan van Hoorn, Tijdschrift voor Volkshuisvesting en Stedebouw, 1933:14
- Jansma, mr. K., Lely, bedwinger der Zuiderzee, 1948
- Elze F. van der Ban, Hoorn, West-Friesland en de Markerwaard, Historisch Genootschap Oud West-Friesland, 1957
- Pim Brieffies, Jonkheer Pieter Opperdoes Alewijn, Westfries Genootschap, Jaarboek 1977
- Pieter Opperdoes Alewijn, Eenige bemerkingen betreffende de indijking en inpoldering van een gedeelte der Zuiderzee in verband met de aanleg van de Noord-Hollandsch-Friesche spoorweg tusschen Amsterdam en Leeuwarden, 1873
- De Polderwerker (ps.), pamflet, 1866
- Canon van Alkmaar. De geschiedenis van Alkmaar in veertig verhalen, 2010
- Michiel Bartels, Gezonken als een baksteen, 2011
- Frans van Iersel, Platte Thijs in Hoorn, 2010
- Bulletin juli 2013 IJsselmeervereniging

Wieger Bruin

Het Nederlands Architectuur Instituut noemt Wieger Bruin (1893-1971) in een korte biografische schets een 'veelzijdig en groots, maar onzichtbaar bouwer.' Dat onzichtbare had betrekking op het feit dat hij vooral veel uitbreidingsplannen heeft gemaakt, waarbij hij de invulling aan anderen overliet. De bouwwerken van zijn hand ademen een traditionalistische sfeer. Bruin was een bescheiden man. Ook daardoor heeft de architectuurgeschiedenis hem vrijwel vergeten. Voor de Tweede Wereldoorlog was hij onder andere betrokken bij de inrichting van de Wieringermeerpolder. Na de oorlog was hij verantwoordelijk voor het opstellen van tal van wederopbouwplannen. Van 1947 tot 1958 was hij bijzonder hoogleraar in Wageningen. Daar drong hij er bij zijn studenten op aan de gronden in de nieuwe polders vooral voor het agrarisch bedrijf te bestemmen. Minder traditionalistische vakbroeders pleitten met het oog op de demografische ontwikkelingen voor meer stedelijk en recreatief gebied. In Alkmaar kan menigeen zich nog Bruins plannen herinneren. Harry de Raad schrijft in de *Canon van Alkmaar* dat het stadshart aan een zijden draad hing. In opdracht van het gemeentebestuur had Bruin een plan opgesteld om de stad klaar te stomen voor de nieuwe tijd. De auto stond daarin centraal. Grachten moesten worden gedempt, verkeersdoorbraken door de binnenstad gerealiseerd, alsmede een ringweg rondom het stadscentrum. Onze zustervereniging Oud Alkmaar verzette zich onder haar voorzitter Ringers heftig tegen de plannen. Directeur Hofstee van 't Hooge Huys liet zelfs een ezel door de stad lopen met een bord 'Wieger Bruin is een ezel.' Het college koos eieren voor zijn geld. De grachten konden blijven. In de kades van Oude Gracht zijn nog de brede brughoofden te zien voor de autoweg door de binnenstad die er niet kwam.